

[Johan Asmussen.]

foregående regering og for den sags skyld også den af den nuværende regering fulgte fremgangsmåde med at dele problemerne op i to adskilte dele, byggeri og udlejning, at vi dengang havde ret og stadig har ret. Der er ikke opnået fremskridt af betydning i årets løb, og der er heller ikke udsigt til sådanne fremskridt, ganske simpelt fordi regeringen klamrer sig til den forkerte forestilling, at man kan bygge sig ud af den ulykkelige boligsituation. Det lader sig imidlertid ikke gøre, således som vi påviste det i fjor for næsten nøjagtigt et år siden, og således som vi med et års mellemrum fremover vil komme i den situation at måtte gentage det, hvis regeringen ikke på dette område vil være mere lydhør.

Vi vil imidlertid ikke trætte det høje ting med at gentage ræsonnementerne fra i fjor, men nøjes med at henvise til dem og i øvrigt gøre nogle bemærkninger om de praktiske muligheder for at nå et resultat. I løbet af det sidste år har vi bl. a. haft et folketingsvalg, et valg, hvorved regeringen mistede sit spinkle flertal. Af den grund vil det være tænkeligt, at boligspørgsmålet nu kan finde sin løsning gennem et politisk samarbejde mellem socialdemokratiet, de radikale, venstre og det konservative folkeparti. Denne sag, der i årevis har redet befolkningen som en mare, fordi de politiske partier ved dens behandling og dens fremme indbyrdes var bange for at blive sorteper, burde naturligvis løses gennem samarbejde mellem samtlige seks partier i tinget, således at ingen behøvede at være bange for nogen.

Det er jo en helt ekstraordinær sag, det her drejer sig om, en sag, der er opstået under ekstraordinære forhold i en krigstid, og som det herskende flertal på intet tidspunkt efter krigen har haft mod til at bringe os ud af. Samtidig har det været en indviklet sag at tage fat på, indviklet både teknisk og administrativt. Vi tror imidlertid ikke, der vil være mulighed for en bred samling om spørgsmålet. Vort parti vil venstre og de

konservative ikke samarbejde med, og det samme gælder formodentlig socialdemokratiet over for socialistisk folkeparti. Man kan beklage, at en så ekstraordinær situation som den, vi har på boligmarkedet, ikke kan fremkalde en fuldstændig samling af de politiske kræfter, men herved er nok intet at gøre.

Vi vil imidlertid gerne til venstre og det konservative folkeparti sige, at vi i løsningen af boligspørgsmålet ser en så stor nødvendighed trænge sig på, at man må lade partikævlet fare. I konsekvens heraf vil vi videre understrege, at det nu gælder om først og fremmest at få knuden løst op, den knude, de fire gamle partier selv har trukket så hårdt sammen. Derfor vil vi for vort vedkommende akkviessere ved, at de samme fire partier tilsammen finder en løsning, og vi vil afholde os fra at kritisere denne løsning, selv om den f. eks. skulle indeholde visse indrømmelser til det sociale byggeri, når blot den løsning, man når frem til, er tilbunds gående, effektiv og ikke angriber borgernes — det vil bl. a. sige husejernes — grundlovssikrede ejendomsrettigheder. Når vi her benytter os af ordet effektiv, er det naturligvis, fordi vi mener, at der ingen effektivitet er i at opdele dette vigtige spørgsmål i to sektioner: byggeri og leje, således som regeringen her har gjort det. Vi vil derfor heller ikke ofre så forfærdelig mange ord på nærværende lovforslags enkeltheder. På visse punkter lyder der nye toner gennem den højtærede boligministers her foreliggende første virkelige boliglovsindsats, toner, der i hvert fald ikke hindrer et bredere politisk samarbejde til løsning af det samlede problem. Det gælder de opsparingsfremmende foranstaltninger gennem en nedsættelse af lånegrænserne og en forøgelse af mulighederne for at få boligopsparringsordningerne til at virke, og det gælder bestemmelserne om fremme af langtidspanlægningen af det industrielle byggeri for at få byggekapa- citeten i vejret. Begge disse forslag trænger